

DEBRECENI BOGLÁRKA

NIVEA szájra

Tizennégy évesen jöttem rá, hogy a pokolraszállás a nőkkel jár.

A lány idősebb volt nálam két évvel, a barátom, Csocsoszan zúgott bele. Néhány hónapnyi tipródás után összeszedte a bátorságát annyira, hogy megkérdezze, eljönne-e velünk a Dolinkába szalonnát sütni, mert élmény lenne vele együttszelni a hajóhintán a nemlétező habokat. A lány igent mondott. Habár nem tudta, hogy a kakashinta azonos a mérleghintával, lelkesen bevállalta a kakasozást is, mint később kiderült. Nagy dolognak számított. Egy tizenhat éves és Csocsoszan, aki ráadásul úgy nézett ki, mintha a dédnagyanyján végigmentek volna Batu kán hordái... Elképzelhető, hogy így történt, nem lenne egyedi eset. *A szépség és a szörnyeteg* után szabadon, újabb sikertörténet repít minket a világhírnév felé, fantáziálgattam, miközben megrajzoltam pályafutásom első képregénykockáit. A képregény címe: *A ferdeszemű mongoloid és a mediterrán istennő*. Olyan izgatott lettem, mintha én is randira készülnék, holott kibicnek mentem, hogy támogassam teljes vállszélességgel Csocsoszant, akinek úgy remegett a lába, mint egy kocsonyában fuldokló békáé. Átírtam a címet. *Idol & Pride*.

Elérkezett a nagy nap. Egész este a lány mellet bámultam, eleinte szemérmesen, később leplezetlenül, nem tudtam levenni róla a tekintetem. A fehér póló alatt bujkáló Bobot és Bobeket búvöltem, mikor ugranak elő, hogy megcirógassák rózsaszín nózijukkal az arcomat. A félnék nyuszikat néztem rőzsegyűjtés, tűzrakás, szalonnaforgatás és csepegtetés közben, amikor hagymaszárral megszórt kenyereembe haraptam. Próbáldky! *Művészetemet csodálta már a távoli Csokisztán és Blablakán pasája is! Kardot nyelek, tüzet hányok! A cylinderemből meg bármikor elővarázsolok két híres nyulat: Bob és Bobek urat! Ám egy szeleburdi napon a két híres nyúl kezébe került a varázspálca...*

Elbúvölt a nyúllak. Bob és Bobek függetlenedett a lány testétől, önálló életet éltek, bújócskázta, titokban játékra csalogattak engem is. A lány nem figyelt rájuk, gurgulázón kacagott Csocsoszan minden szava hallatán. Hullámokban tört elő belőle a kacagás, a hangja el-elcsuklott, nevetését pergő gyöngyszemek koppanásának ritmusához tudnám a legérzékletesebben hasonlítani. Csocsoszan büszkén dagadó kebelével hajtotta a sajkát. A lány akkor volt a leggyönyörűbb, amikor hajóhintán repült az éjszakába, fekete haja lengedezett a szélben, mint a kopár fák ébenszínű ágai. Bob és

Bobek, akár a katamaránok ellenállásba duzzadó fehér vitorlái, peckesen nekifeszültek a szélnek, reflektorfénybe vonta őket a holdsugár.

Este tizenegy körül hazaindultunk. A lány, vele együtt Bob és Bobek, boldogan ugrándozott a járdán, míg elértünk a Kemerovó lakótelepre. Ott laktak, a „kiskörúton”. Megálltak a ház előtt, a lány még mindig nevetett, zihálva kapkodta a levegőt, azt mondta, soha életében nem érezte ilyen jól magát. Elhittük neki. Tudtam, hogy Csocsoszan azt várja, mikor lécelek le. Idegesen húzogatta a szája szélét, meresztgette a szemét, sűrűn kacsintgatót a „nagykörút” felé, mutatta az utat, merre tűnjek el, de én egy tapodtat se mozdultam, lecövekeltem a 74 előtt. Néztam a lányt a két élősködő szíámival, és úgy láttam, hogy nem is ikertestük, hanem a fejük türemkedik ki hullámmozgást végző tüdejéből. Csücsörítve szívták magukba a telep friss levegőjét, amit a sorház mellett elterülő erdőben növő hatalmas tölgyek termeltek fotoszintetizálás közben, így tanultuk bioszból ötödikben, miközben Kucu papírrepülőt hajtogatott, Zoli meg a körzője hegyével szurkálta a lányokat. Tisztán látom magam előtt Lili durcás arcát, a szájával pont úgy csücsörített, amikor beleállt a körző a fenekébe, mint a szíámik a lány mellkasán.

Zsófinak hívták. Akkor jegyeztem meg a nevét, amikor Lilire gondoltam, amint felsikít. Látszott a szemén, hogy élvezi a bökdösést, hiába kényeskedik, hogy na, Zoli, megmondalak a tanárnéninek! Persze, hogy élvezte, máskülönben Zoli nem csinálta volna, csak azért piszkálta, mert örömet akart szerezni neki. Zoli olyan srác volt, aki ki tudta mutatni a szeretetét, és boldoggá akarta tenni szerelmét, még akkor is, ha napi rendszerességgel kerültek az ellenőrzőfüzetébe olyan jellegű bejegyzések, melyeket szakszóval osztályfőnöki figyelmeztetéseknek nevezünk, és a következőképpen hangzanak: *Tisztelt Szülő! Gyermek a színházban esernyővel verte osztálytársa fejét. Vagy: Tisztelt Szülő! Gyermek döglött cserebogarat dobott osztálytársa pólója alá, miután leköpte spenóttal az ebédlőasztalnál.*

Hirtelen meggondoltam magam, automatikusan sarkon fordultam, de Zsófi a jobb vállamra tette a bal kezét. Először szólított meg az este folyamán, azt kérdezte, hé, csokolóztál már NIVEA-szájra? Megfordultam, kételkedve abban, hogy valóban tőlem kérdezi-e. Nem válaszoltam, a szívem a torkomban dobogott. Zsófi apró retiküljében kotorászott. Rövid időn belül előkerült a táskájából egy sötétkék tégely, egy lapos, pléhdobozos NIVEA. Gyakorlott mozdulatokkal nyitotta fel a tetejét, egy hasas a gyomrába tenyérrel, kilencven fok jobbra, száznyolcvan balra, négy körömmel nekimenni, szétkapni és kész. Miután rutinosan eltávolította a doboz tetejét, jobb kezének mutatóujját belemártotta a fehér, zsiros krémbe és bekente a számát. Majd bekente a sajátját is. Amikor végzett a művelettel, rápaskolta a dobozra a tetejét, hanyagul bedobta a táskájába, és lepattintott. Engem. Nem Csocsoszant, nem mást. Engem. Csocsoszan eloldalgott szégyenében, mire kinyitottam a szemem. Felszívódott, mint a kámfor, eltűnt, mint a köd. Akkor csokolóztam életemben először. És utoljára NIVEA-szájra.

A háztetőn folytattuk. Alacsony, négyemeletes, lapostetős téglaházban laktak Zsófiék. Csillagos éjszaka, telihold, langymeleg, lágy szellő, ami kell. Ilyenkor általában felhördül mindenki, akinek elmesélem, miért nem sátoztető, napoleonablak, tetőcserép. Mesélhetném így is, de nem akarom, mert az nem ugyanaz a sztori lenne, nem az én történetem. A lényeg, hogy órákon keresztül smároltunk a holdfényben, és megmutatta a melleit. Akkor láttam először fedetlen kebleket testközlelől, leszámítva az anyámét, de az nem számít. Teljesen megbabonázott a női mell látványa, ültem és szó szerint tátott szájjal bámultam.

Hosszú idő telt el, mire bekerültünk a házba. A bejárati ajtón keresztül közlekedtünk, kézen fogva vezetett a szobája felé. Halkan osontunk, nehogy észrevegyenek minket a szülei, a tornacsukám is a lábamon maradt.

Kis szobája volt. Nem mondott semmit, csak leterítette pokróccal az ágyat. Bármi megtörténhetett volna. Bármi. De nem történt. De megtörténhetett volna, ha hajlandó lettem volna levetkőzni. És ez a lényeg. De nem mertem. Kicsi voltam és félenk, nagyon kicsi és nagyon félenk, szégyelltem magam. Ott álltam szerencsétlenül, felöltözve, miközben a melleiről ábrándoztam. Még akkor sem hittem el, amikor kézzelfoghatóvá vált, hogy ott vagyok. Tizennégy voltam, ő tizenhat. Jóval tapasztaltabbnak számított nálam. Ettől is félttem. A tapasztalatlanságomtól. Csak álltam és néztem megbabonázva, mint egy istennőt. Nem tudtam, mi lesz a következő lépés, mit kellene tennem. A mellére helyezte a kezem. Megkérdezte, mit szeretnék, én meg azt mondtam, hogy még egyszer láthassam... Bobot és Bobeket. Királynői mivoltának tudatában oldalra fordította a fejét, a nyaka megfeszült. Aztán visszafordult, haja az arcába hullt, a szeme csillogott. Tisztában volt azzal, hogy bármit megtennék érte. Levette a pólóját, ismét felkacagott. Abban a pillanatban megcsapott a pokol bűze. A kénes pakolás szaga volt, a szulfur tartalmú gyógyszerári kenőcsé, ami leszárította az arcáról a pattanásokat. Testének finom, tejes illata kénbűzzel keveredett. Láttam a mellét és éreztem a kén szagát. Akkor tudatosult bennem, hogy nő egyenlő pokol, és a legjobb dolgok bűnösök.